

59- Truyện Hai Vị Phạm Chí Thọ Trai Pháp

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Vào lúc đầu hôm, có năm trăm vị trời, đầu đội mũ trời, đeo các chuỗi anh lạc trang nghiêm thân thể, mang theo hương hoa xuống nhân gian để cúng dường Thế Tôn. Lúc ấy, ánh sáng chiếu soi khắp cả tinh xá Kỳ hoàn.

Năm trăm vị trời đến chỗ Đức Phật, đánh lễ dưới chân Phật, rồi lui lại ngồi sang một bên để nghe Đức Phật nói pháp. Tâm ý được mở tỏ, các vị trời đều chứng được quả Tu-đà-hoàn, nhiều quanh Phật ba vòng, rồi trở về cõi trời.

Sáng hôm sau, Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đêm qua có ánh sáng hơn hẳn ngày thường, chiếu sáng khắp tinh xá Kỳ hoàn. Đó là trời Đế Thích, Phạm vương, bốn vị vua trời, hay là hai mươi tám bộ Quỷ thần đại tướng đến nghe nói pháp?

Đức Phật dạy A-nan:

–Chẳng phải trời Đế Thích, Phạm vương, các Thần vương đến nghe pháp. Thuở xưa, vào thời Phật Ca-diếp, có hai vị Bà-la-môn theo vua đến chỗ Đức Phật, lễ bái thăm hỏi.

Bấy giờ, trong thành có một vị Ưu-bà-tắc khuyển hai vị Bà-la-môn:

–Nay hai vị theo vua đến đây đánh lễ Phật Thế Tôn, nhân tiện xin mời hai vị thọ trai pháp.

Bà-la-môn hỏi:

–Trai pháp này có lợi ích gì?

Ưu-bà-tắc đáp:

–Thọ trai pháp này, thì hễ các vị mong cầu điều gì chắc chắn được như ý.

Hai vị Bà-la-môn nghe nói, liền cùng nhau thọ trai pháp, một vị nguyện được sinh lên cõi trời; còn một vị thì cầu được làm vua trong cõi người. Thọ trai xong, hai vị Bà-la-môn cùng nhau trở về nơi nhóm họp của các Bà-la-môn. Các Bà-la-môn kia đang ăn uống, nói với hai vị Bà-la-môn mới về:

–Nếu các vị đói bụng, hãy ăn uống với chúng tôi.

Hai vị Bà-la-môn thọ trai pháp đáp:

–Chúng tôi đã thọ trai giới của Phật, quá giờ không ăn.

Các Bà-la-môn nói:

–Chúng ta cũng có pháp Bà-la-môn của mình, cần gì phải thọ trai giới của Sa-môn kia.

Cứ như thế, các Bà-la-môn tha thiết mời mọc mãi. Xiêu lòng, nên Bà-la-môn cầu sinh cõi trời bèn đến ăn uống chung. Vì phá trai giới, nên Bà-la-môn này không được như ý, khi chết đi bị đọa vào loài rồng. Người thứ hai dứt khoát không chịu uống ăn, nhờ giữ gìn trai giới nên được như ý, khi qua đời được sinh lên cõi người làm vua.

Về Bà-la-môn không giữ trai giới, nhờ đời trước hai vị cùng nhau thọ trai giới, nên nay sinh vào trong ao của vị vua kia.

Lúc bấy giờ, người giữ vườn, hằng ngày thường đem các thứ dưa trái dâng lên vua. Bỗng một hôm, người giữ vườn hái được một quả ngon dưới cái ao đó, màu đẹp mùi thơm, bèn nghĩ: “Khi ta ra vào, thường được người giữ cửa nhường bước, vậy ta nên biếu quả này cho ông ấy.”

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Nghĩ vậy, người giữ vườn liền biếu quả ấy cho người giữ cửa.

Người giữ cửa được quả lại suy nghĩ: “Ta ra vào trong hoàng cung, nhưng thường được quan Thái giám nhường bước, vậy ta nên biếu quả này cho ông ấy”.

Nghĩ xong, người giữ cửa liền biếu quả ấy cho quan Thái giám.

Quan Thái giám được quả lại nghĩ: “Phu nhân của vua thường khen ngợi đức của ta với vua, vậy ta nên biếu quả này cho phu nhân”.

Nghĩ rồi, quan Thái giám biếu quả cho phu nhân. Phu nhân được quả lại dâng lên đại vương. Đại vương được quả, ăn thấy hương vị thơm ngon, liền hỏi phu nhân:

– Nàng được quả này ở đâu vậy?

Lúc ấy phu nhân liền trả lời đúng sự thật:

– Thần thiếp có quả này là do quan Thái giám dâng biếu.

Vua lại hỏi quan Thái giám:

– Ở đâu người có quả này?

Cứ như vậy hỏi tới người giữ vườn. Vua gọi người giữ vườn đến quả trách:

– Trong vườn của ta có quả ngon như vậy, tại sao người không dâng cho ta, mà lại biếu cho người khác.

Bị vua quả trách, người giữ vườn bèn trình bày đầu đuôi sự việc cho vua nghe. Vua không bằng lòng, bảo:

– Từ nay về sau, người phải thường dâng quả này lên cho ta. Nếu không ta sẽ giết người.

Người giữ vườn ra về, vào trong khu rừng ấy, than thở khóc lóc, nghĩ rằng loại quả này không có hạt giống thì làm sao mà trồng được.

Lúc ấy, Long vương nghe tiếng khóc, bèn hóa thành thân người đến hỏi người giữ vườn:

– Vì sao ông lại khóc lóc như vậy?

Người giữ vườn đáp:

– Hôm qua, tôi hái được một thứ quả rất ngon từ cái ao này, đem biếu cho người giữ cửa, người giữ cửa được quả lại biếu cho quan Thái giám, quan Thái giám lại dâng cho phu nhân, phu nhân lại dâng lên vua. Vua ra lệnh cho tôi: Từ nay về sau tôi phải dâng quả ấy lên ngài, nếu không tôi sẽ bị giết. Do đó mà tôi khóc.

Hóa nhân nghe người giữ vườn nói, liền trở xuống nước lấy một loại quả vừa ngon vừa đẹp đặt trên mâm vàng, đem biếu cho người giữ vườn. Nhân đó, Hóa nhân lại bảo người giữ vườn:

– Ông hãy dâng quả này lên vua, đồng thời nói giùm ý của tôi rằng: “Thuở xưa kia, khi Đức Phật còn tại thế, tôi và vua vốn là bạn thân với nhau, cả hai đều là Phạm chí cùng thọ giới Bát quan trai của Phật, mỗi người đều có ý nguyện riêng, vua giữ giới đầy đủ nên được làm vua; còn tôi giữ giới chẳng trọn, nên đọa vào loài rồng. Nay tôi lại muốn tu tập trai pháp để cầu bỏ thân này.” Xin ông tâu lại với vua, xin ngài hãy tìm nghi thức tu Bát quan trai giùm và ông hoan hỷ đem về cho tôi. Nếu ông không giúp, tôi sẽ làm cho nước của ông biến thành biển lớn.

Khi người giữ vườn dâng mâm quả lên vua và cũng nhân đó thuật lại lời nhắn gửi của Hóa nhân. Vua nghe, trong lòng không vui. Sở dĩ như vậy là vì vào thời ấy thậm chí còn không có danh từ Phật pháp, huống chi là nghi thức tu Bát quan trai, làm sao tìm được. Nếu không có nghi thức tu Bát quan trai, sợ rằng đất nước sẽ bị nguy hại. Vua suy nghĩ nhiều về việc ấy, cũng không biết làm sao được.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc bấy giờ, vua cho gọi một vị quan lớn được kính trọng nhất, nói rằng:

–Thần rồng xin ta tìm giùm nghi thức tu Bát quan trai, khanh hãy tìm hộ rồi mang về đây cho ta.

Vị quan lớn đáp:

–Đời nay không có chánh pháp, làm sao tìm được.

Vua lại nói:

–Nếu không tìm được nghi thức ấy mang về cho ta, ta sẽ giết khanh.

Nghe vua nói, vị quan trở về nhà, sắc mặt thay đổi, trong lòng buồn bã. Vị quan này có người cha đã già. Ông từ xa về, thấy con mình sắc mặt biến đổi khác thường, liền hỏi:

–Con có điều gì lo ngại, mà thất sắc như thế.

Người con liền trình bày nỗi u uẩn trong tâm. Người cha nói:

–Trên cột nhà mình, ta thấy có ánh sáng, con thử phá chỗ ấy ra xem, không chừng có vật lạ bên trong.

Lúc ấy người con nghe lời cha, bổ trụ ra xem, quả nhiên trong đó có hai quyển kinh, một quyển Thập Nhị Nhân Duyên, còn quyển kia là nghi thức tu Bát quan trai.

Vị quan được kinh, trong lòng rất vui mừng, liền đặt kinh lên khay vàng đem dâng lên vua. Vua nhận được kinh vui mừng khôn xiết, liền đem kinh đến cho vua rồng. Vua rồng nhận được kinh, tâm rất vui mừng, bèn biểu tặng vua châu báu.

Trở về cung rồng, vua rồng cùng năm trăm con rồng tha thiết tu trì pháp Bát quan trai. Khi chết đi, tất cả đều được sinh lên tầng trời Đao-lợi. Nay họ đến cúng dường Ta. Đó là ánh sáng của các vị trời ấy.

Đức Phật bảo A-nan:

–Thầy nên biết, năm trăm con rồng kính tu trai pháp thời ấy, nay chính là năm trăm vị trời đến cúng dường Ta vậy.

Khi Đức Phật nói truyện nhân duyên của hai vị Phạm chí thọ trai pháp, có vị chứng đắc quả Tu-đà-hoàn, có vị chứng đắc quả Tư-đà-hàm, có vị chứng đắc quả A-na-hàm, có vị chứng đắc quả A-la-hán, có vị phát tâm Bích-chi-phật, có vị phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui vẻ thực hành.

M